

สงคราม

เปลี่ยนสี ที่สว่างแดนดิน

ตอนที่ 2

พล.อ.ฉพล บุญทับ

ความฝันไทยอาสา

เราเข้าไปเปิดความสัมพันธ์กับชาวบ้านและฝึกอาวุธให้เสร็จจากบ้านหนึ่งก็ก้าวต่อไปอีกบ้านหนึ่ง ทำไปเรื่อย ๆ การฝึกอย่างนี้ได้ผลมหาศาลอย่างคาดไม่ถึง

แต่ก่อนเคยถูกซ้อมโจมตี ถูกวางกับระเบิด เดียวนี้ก็ไม่มีอีกเลย หมู่บ้านที่เราเข้าไปแล้วเขาทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับเรา ฝ่ายตรงข้ามมีการเคลื่อนไหว เรารู้หมด มีข่าวเมื่อไหร่ ถึงเราเมื่อนั้น ผมได้รับข่าวทุกวัน

วันนี้พบที่นั่นเท่านั้นคน วันนั้นพบที่โน่นเท่านั้นคน เขาจะรายงานข่าวให้เรารู้ เท่านั้นยังไม่พอ ยังอุตสาหกรรมมาส่งข่าว ไม่ว่าจะเป็นกลางค้ำกลางคืนก็พยายามมากัน

เราเปลี่ยน “คอมมิวนิสต์” เปรียบเสมือนปลา ชาวประชา เปรียบเสมือนน้ำ” เป็น “ทหาร เปรียบเสมือนปลา ชาวประชา เปรียบเสมือนน้ำ” ส่วนทางคอมมิวนิสต์ได้สำเร็จ

ชาวบ้านช่วยเป็นหูเป็นตา แต่เราช่วยออกกวาดล้างด้วย

ผลการเปิดความสัมพันธ์และฝึกอาวุธให้ชาวบ้านได้ผลมากมาย หลายประการ ประการแรกชาวบ้านทั้งหลายสามารถแข่งข้อ ไม่ส่งข่าวส่งเสียยให้แก่อการร้ายกิน แต่เดิมชาวบ้านต้องส่งข่าวให้เป็นประจำ มีทั้งข่าวประจำเดือน ข่าวประจำโครงการ ถึงเวลาก็ต้องเอาไปใส่ในป่า

ใส่ไห มิฉะนั้นรถแทรกเตอร์ รถชักไม้ จะถูกเผา คนงานก็ไม่ปลอดภัย ผมมี หลักฐาน

ในการปะทะกันเมื่อวันที่ ๗ ก.พ. ๒๕๒๑ ทหาร ๑๒ คน และ ทสป. ๑๑ คน เข้าไปในตงพระเจ้า

สนับสนุนผู้ก่อการร้าย เถียงเราไม่ ออก

ผมเอาหลักฐานไปให้ท่านรอง เสธ.หาญ ลีลานนท์ ดูว่าจริงหรือไม่จริง ถ้าไม่ปิดปากก็เลิกปราบได้แล้ว กรณีขอปิดป่า ผมถูกโจมตีอีก

พวกนั้นกำลังดำสัปดาห์ไปก็ อยู่พอดี ผู้บังคับหมู่ปืนกลได้ยินเสียงโป๊ก ๆ ก็ค่อย ๆ คลานเข้าไปลากปืนกลนำหน้า ไปเห็นเป็นกลุ่มอยู่ จะถอยก็ไม่ได้ เพราะมันมีทางออกอยู่ทางเดียว จึง เสียงตั้งปืนกลยิงเข้าไปเลย ฝ่ายโน้นยิงจรวด อาร์พีจี สู้ นัดหนึ่ง ถูก ร.ท.ธีระศักดิ์ ฤทธิวงศ์ ที่ศีรษะ และบาดเจ็บอีก ๖ คน ฝ่ายเขาตาย ๒ คน เรายึดอาวุธได้

หนึ่งในสองคนที่ตาย ชื่อสหทัย ระยอง ในกระเป๋ามีสมุดบันทึก บันทึกไว้เป็นอย่างดี มีบันทึกรายการรับเงิน จากโรงเลื่อยนั้น โรงเลื่อยนี้ จำนวน เท่านั้นเท่านั้น เราจึงรู้ว่า โรงเลื่อยไหน

เหมือนกันว่าทำให้เศรษฐกิจเสียหาย ทำให้คนว่างงาน ทำให้สูญเสียรายได้ ของรัฐจากค่าสัมปทานไปปีละ ๒ ล้านบาท

ผมก็กราบเรียนท่านแม่ทัพ ไปว่าท่านลองคิดดูเราเสียงบประมาณ ผู้ก่อการร้ายปีหนึ่ง ๖๐ ล้านบาท กับ ได้ค่าสัมปทานตัดไม้ปีละ ๒ ล้านบาท มันคุ้มกันไหม

คนตายไปวัดพระศรีมหาธาตุ ปีละ ๔ - ๕๐๐ คน คุ้มกันไหมกับ เงิน ๒ ล้านบาท

ในที่สุดผู้ใหญ่ ท่านรอง เสธ.หาญ พลตรี อาทิตย์ ท่านแม่ทัพเปรม ก็เห็นด้วย ท่านจึงสั่งปิดป่าให้ แต่ยังไม่

คนตายไปวัดพระศรีมหาธาตุปีละ ๔ - ๕๐๐ คน
คุ้มกันไหมกับเงิน ๒ ล้านบาท

เปิดฉากการยิง เขาจะยิงไม่ได้ เพราะเราสังหารกันไว้เช่นนั้น ทหารต้องมีวินัยการยิง

ชะตายังไม่ถึงฆาต นายอุ่นใจามีไหวพริบดี ทำที่เป็นเดินเตล่เล่น ๆ เข้ามาหาต้นไม้ แล้วก็พุ่งตัวเข้าหลังต้นไม้เป็นที่กำบัง

“เอ๊บบ” นายอุ่นใจา ร้อง

พอร้องเอ๊บบ ก็ฟาดกันเต็มเหนี่ยวโดยไม่ต้องให้สัญญาณ เพราะมือกระตุกอยู่แล้ว

ผ่นผ่นให้เฉพาะซีกลากไม้ที่ตัดแล้ว ออกมาให้หมดต่อไปถึงจะปิดป่าอย่างเด็ดขาด

พลิกฟื้นแดนมรณะ

ต่อมาราษฎรก็นำข่าวมาบอกอีก เขามาจากหมู่บ้านที่อยู่ห่างจากที่ตั้งฐานสว่างแดนดินถึง ๘๐ กม. อดสำห้เหมาะรณมาตอนกลางคืนมาแจ้งข่าวพบผู้ก่อการร้าย

นายอุ่นใจ จันทรประธาน เหมารณมาหาผมที่สว่างแดนดิน บอกว่าผู้ก่อการร้ายมาบังคับให้แกเชื้อข้าวสารไปให้เขา ๒ กระสอบ ผมก็ให้ไป ๒ กระสอบ ให้เขาไปวางให้เขา แล้วเราก็นัดจุดกันว่า เอาไปไว้ที่ไหน ต่อจากนั้นผมก็นำกำลังไปซุ่ม

ออกจากสว่างแดนดิน ๒ หมู่ เหมารณไปเหมือนกัน ลงห่างจากจุดนัดกันไว้แล้ว เดินเท้าไปถึงที่นั่นตีหนึ่งครึ่ง คอยก็ไม่เห็นมา ซักโมโห เพราะยิงเต็มไปหมด ตบก็ไม่ได้ สู้บุหรีก็ไม่ได้ เผลอ ๆ พรรคพวก

หลับกรนครอก ๆ ต้องเขกกระบาลกัน อะอะอะไม่ได้ต้องล้มตานั้น ๆ อยู่อย่างทรมานที่สุด

รอนจนกระทั่งเช้านึกว่า เหลวเสียแล้ว ก็พอดี นายอุ่นใจา ที่เอาข้าวสารไปเดินนำหน้าผู้ก่อการร้ายเข้ามา ทุกคนถือปืนอาร์ก้าครบมือ

แต่เขาลาดเขาแบ่งกำลังเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งจัดการแบ่งข้าวสาร เพราะแบกไปทั้งกระสอบไม่ไหว อีกส่วนหนึ่งเดินสำรวจรอบ ๆ ว่ามีใครซุ่มหรือเปล่า เขาเข้ามาจนเกือบปะทะกับส่วนของผมที่ซุ่มอยู่ตามโคนต้นไม้

ยามคอยอยู่บนต้นไม้กระตุกเชือกให้สัญญาณ

ผมจะยิงก็ยิงไม่ได้ เพราะติดนายอุ่นใจา คนของเรา ถ้ายิงนายอุ่นใจา ก็ตาย ขนาดในตอนเช้าอากาศเย็น ผมก็เหงื่อแตก เพราะคิดสงสารนายอุ่นใจา ว่าคงตายแน่ สงสารลูกแก่อีกตั้ง ๓ คน ยังเล็กอยู่ ยามก็กระตุกเชือกให้ ผมเปิดฉากการยิง กระตุกถี่ขึ้น เพราะถ้าผมไม่

ส.อ.มงคล แสงตะวัน เป็นยามคอยเหตุอยู่บนต้นไม้ เห็นข้างล่างเขายิง ก็มันมียิงกะเขามั่ง กระสุนถากต้นคอหวัดตายไปนิดเดียว

ฝ่ายนั้นตายคาที่ ๖ คน หลุดไปได้ ๓ คน ที่เหลือลากเอาศพไปทางด้าน ร.ท.กฤษณรักษ์ ทรัพย์ยิ่ง ซึ่งคุมกำลังซุ่มอยู่อีกด้านหนึ่ง ก็เปิดฉากการยิงซ้ำ ผู้ก่อการร้ายที่ตายนายอุ่นใจา บอกว่าชื่อ สหายเอเซีย เป็นกรรมการอำเภอ, สหายเมือง, สหายสายชล, สหายอรดี เป็นหญิงและอีก ๒ คน ไม่ทราบชื่อ

ต่อมาพบศพภายหลังอีก ๒ ศพ เขาลอกเอาหนังที่หน้าออก โกงผมเอาเม็ดกริดจนจำไม่ได้

เราทำต่อเนื่องกันทุกเขตตั้งแต่ บึงกาฬลงมาเพราะขณะนี้ทางกองทัพ ได้มอบให้ผมดูแล ทางเขตบึงกาฬ เซกา โซพิสัย และโนนพิสัย ด้วย เนื่องจากชุด ชค.๒๓๑ ไปทำงาน ทางเขตอีสานใต้

ในเขตอำเภอบึงกาฬ ผู้ก่อการร้ายออกไปรับการอบรมที่เมืองปากกระดิ่ง ประเทศลาว กลับเข้ามาในหมู่บ้านหนองจันทร์ ไม่รู้ว่าขณะนี้ชาวบ้านฝึก ทสป. แล้ว และมีการอยู่เวรยามกันด้วย พอผู้ก่อการร้ายแอบเข้ามาหาเมียในหมู่บ้าน ซึ่งชาวบ้านเขาหมายตากันอยู่แล้ว ว่าบ้านใดมีคนออกจากหมู่บ้าน และจะต้องลักลอบเข้ามาในหมู่บ้าน ชาวบ้านจึงช่วยกันล้อมจับตัวไว้ พร้อมทั้งขอให้บอกความลับที่ซ่อนอาวุธ ไม่งั้นจะยิงให้ตาย หมอนั้นจึงต้องบอก และนำชาวบ้านไปเอาปืนเอ็ม ๑๖ ปืนอาร์ก้า ได้ ๒ กระบอก

ที่ซ่อนไว้ขายป่า ก่อนเข้าบ้าน และ ยังบอกความลับว่า กำลังจะลำเลียง เอาะระเบิดที่ส่งมาจากเมืองจีน ๒ ลัง และเสื้อผ้าอีก ๗๐ ชุด พวกเราจึงนำ กำลังไปซุ่ม โดยให้คนที่ถูกจับพาไป นัดพบในคืนวันที่ ๗ ก.พ. ๒๕๒๑

ข้างเดียว เดียวนี้เราเป็นฝ่ายบุก โจมตีมากขึ้น เพราะชาวของ เราดี มีชาวบ้านช่วย ซึ่งเมื่อก่อน จะไม่เป็นอย่างนี้ ออกไปเจอแต่ดิน แต่หิน ไม่เจอผู้ก่อการร้าย เพราะ มันรู้ตัวเสียก่อนแทบทุกครั้ง

การสูญเสียในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ เราเสียทหาร ๑๙ คน

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เราเสียทหาร ๑๑ คน และในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ปีนี้เราเสียทหารเพียง ๒ คน

เมื่อถึงเวลาตามนัด ๔ ทุ่ม ฝ่าย ผกค. ก็เดินมาจากทางภูสิงห์ และจะข้ามมาทางสายบึงกาฬ พังโคน เข้า ดงสีชมพู เราจึงเปิดฉากการโจมตี ทันที คราวนี้เสร็จไปอีก ๔ ไปตายโรงพยาบาลอีก ๑ ที่เหลืออีก ๒ คนออกมาจับตัว

สถานการณ์เริ่มเปลี่ยน แต่ก่อนเรามักเป็นฝ่ายถูกโจมตี

การปะทะครั้งหลัง ๆ ฝ่ายเรา เสียชีวิตน้อย เพราะเราได้เปรียบที่มี ชาวบ้านช่วย รู้ช่องทางเข้าออก ถ้าเรา ไม่ได้ชาวบ้านช่วย ลำพังแต่เจ้าหน้าที่ของเราเองไม่มีทางหอกครับ

การสูญเสียในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ เราเสียทหาร ๑๙ คน

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เราเสียทหาร ๑๑ คน

และในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ปีนี้
เราเสียชีวิตเพียง ๒ คน

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสูญเสีย
เรลดน้อยลงตามลำดับ

(อันนี้คิดเฉพาะทหารในบังคับ
บัญชาที่ผมรับผิดชอบอยู่นะครับ มิได้
หมายถึงหน่วยอื่น)

เราบุกตะลุยต่อไปจากดง
ผาสด มาดงพระเจ้า ดงสาร ดงผีเรือน
ภูผาเหล็ก ภูผาหัก และข้ามต่อไปยัง
ภูไม้ซากราก ในเขตอำเภอวังสามหมอ

ชาวบ้านมาแจ้งข่าวว่ามี ผกค.
อยู่บนภูไม้ซากราก ประมาณ ๕๐ คน
ทางทิศใต้ของบ้านผาสุก เข้าใจว่า
จะมารอรับเสียบียงเราจึงจัดกำลัง
ออกปราบทันที คราวนี้ใช้กำลังมาก
หน่อย เพราะภูมิประเทศยากลำบาก
เราจัดกำลังเข้าตี ๓ ทิศทาง เมื่อ ๑๗
มี.ค. ๒๕๒๑

ผม กับ ร.อ. ศุภสวัสดิ์
คุมทัพประพันธ์ ร.ท. กฤษณ์รักษ์
ทรัพย์ยิ่ง คุมกำลัง ๑ ร้อย.ร. ออก
เดินทางจากบ้านภูตะคาม เวลา ๔ ทุ่ม
กะให้ถึงที่หมาย ๖ โมงเช้าพอดี

ร.อ.ธนิศ หนีพาล คุมกำลัง ๑
ร้อย.ร. เข้าทางบ้านผาสุก

ร.อ.ธีระศักดิ์ ฤทธิวงศ์ เข้าสู่
ดงหลุมหวาย

ทั้ง ๓ หน่วยจะทำการยุทธ
บรรจบกันที่ภูไม้ซากราก

พอหน่วยรองของ ร.อ.ธนิศ
ข้ามเขามาใกล้บ้านผาสุก ก็ปะทะกับ
ยามคอยเหตุของ ผกค. ซึ่งเข้าไปรับ
เสียบียงอยู่ในบ้านผาสุก ผมคาดคะเนว่า
ผกค. จะต้องหนีลงมาจากลำห้วย

คุกหมี่ ซึ่งอยู่ทางด้านของผม ผมจึง
ได้สั่งให้ ร.ท.กฤษณ์รักษ์ ร.ต.ประสิทธิ์

แสงเลข นำกำลังไปสกัด โดยเหลือ
กำลังส่วนหนึ่งเฝ้าของสัมภาระที่

ปลดกองไว้ เพื่อให้เกิดการคล่องตัว
ผมก็ปลดสัมภาระและน้ำดื่ม

ยังไม่ทันเสียบกระตักน้ำเข้าซอง
กำลังส่วนที่ลงไปสกัดก็ปะทะเสียแล้ว
มันไวจริง ๆ ผมจึงรีบวิ่งตามไป

ลักษณะของการปะทะ
ต่างฝ่ายต่างออกจากเนินเขาเผชิญ
หน้ากันโดยไม่รู้ตัว จึงเปิดฉากการ
ยิงกันอย่างอืดสุด ฝ่ายตรงข้าม
กระจายกำลังออกแล้ววิ่งสวนฝ่ายเรา
เพื่อไม่ให้ฝ่ายเราถลำยิง เพราะเกรง
จะถูกพวกเดียวกันเอง

จ.ส.อ.มนัส สายหรุ่น ตั้งปืนกล
ที่โคนต้นไม้ ฝ่ายนั้นพุ่งลงปล่องเรือรบ

อเมริกัน เราจึงช่วยยิงสกัดถูกลำตัว
และกางพรมหมด แต่มันทรหดที่สุด

พุ่งเข้ายิง จ.ส.อ.มนัสฯ จนได้ แล้ววิ่ง
เตลิดลงลำห้วยคุกหมี่หนีไป กำลัง

ส่วนอื่นของ ผกค. ต่างก็พากันวิ่งหนี
พลิกปืนมาด้านหลัง และยิงใส่ฝ่ายเรา

วิ่งด้วยยิงด้วย ฝ่ายเราต้องก้ม ๆ เงย ๆ
วิ่งไล่ติดตาม ในที่สุดเราตามพวกมัน

ที่บาดเจ็บไปทันในลำห้วยคุกหมี่
สั่งให้วางอาวุธ มันไม่ยอมถอยป็น

จึงกำอยู่ เราจึงยิงซ้ำไปอีก ๑ ชุด
เหมือนวัวถูกเชือด

จ.ส.อ.มนัสฯ บาดเจ็บสาหัส
ทนพิษบาดแผลไม่ไหว เสียชีวิต

ก่อนที่ ฮ. จะมารับ ก่อนจะตายได้
บอกฝากลูก ซึ่งยังเล็กอยู่ด้วย เรามี
ความอาลัย จ.ส.อ.มนัสฯ มาก ทุกคน

น้ำตาคลอ

หลังจากการปะทะกัน
คราวนั้น ผกค. ก็แหกนออกมามอตัว

เป็นจำนวนมาก และเป็นเด็กหนุ่ม
ทั้งนั้น เพราะฝ่ายตรงข้ามเขามีเหตุ

ผลว่าถ้าใช้ผู้ใหญ่อายุ ๔๐-๕๐ ปี ใช้ไป
๔-๕ ปี ก็หมดแรงแล้ว สู้เด็ก ๆ

อายุ ๑๓-๑๔-๑๕ ปี กำลังกล้ามัน
อยากเป็นนักรบ ปลุกระดมได้ง่าย

เมื่อเราทราบเช่นนั้น เราจึง
เปิดการอบรมตามโรงเรียนมัธยม

หมดทุกอำเภอ โดยทางโรงเรียน
และทางอำเภอจัดซื้อโม่งพิเศษให้

ผมไปบรรยาย นำผู้กลับใจที่ออกมา
จากป่า ซึ่งได้เห็นความยากลำบาก

และความหกลองของ ผกค. ในป่า
มาเล่าให้ฟัง

บุกตะดาหน้า

ในพื้นที่อำเภอบ้านดุง ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งในเขตรับผิดชอบของ

ชุดควบคุมที่ ๒๓ อยู่ติดกับดง
ผาสด รอยต่ออำเภอบ้านดุง อำเภอ

วานรนิวาส อำเภอสว่างแดนดิน และ
อำเภอบ้านม่วง ส่วนอีกด้านหนึ่ง

ทางทิศตะวันตกของอำเภอติดต่อกับ
จังหวัดหนองคาย โดยมีแม่น้ำ

สงครามเป็นเส้นกั้นเขต มีดงทับ
ดงหนึ่ง เรียกว่า ดงอ่าง เป็นที่ ผกค.

ใช้หลบซ่อนการกวาดล้างของฝ่ายเรา
ในขณะที่เรากวาดล้างในดงผาสด

หรือดงสีชมพู ผกค. จะหลบไปอยู่
ในดงอ่างแห่งนี้ แล้วเข้ามาหาเสียบียง

อาหารจากบ้านตุม บ้านจันทร์ อำเภอบ้านดุง
จนกระทั่งวันหนึ่งสถานี

ตำรวจบ้านจันทร์ อำเภอบ้านดุง ซึ่งเป็นสถานีตำรวจประจำตำบล ถูกเผาในวันที่มีการชกชิงแชมป์โลก ของต้องตา เกียรติวายุภักตร์ วันนั้น เหลือตำรวจเฝ้าสถานีอยู่ ๓ คน เพราะ ถูกเรียกไปรักษาการณ์ที่เวทีมวย จังหวัดอุดรฯ กันหมด

ผกค. ซึ่งหาโอกาสอยู่นานแล้ว จะเข้าทำการเผาสถานี เพื่อเอาใจ ราษฎรที่ถูกข่มเหง เนื่องจาก ทสป. ซึ่งอยู่เวรยามไปจับรถไม้เถื่อนแปรรูป ของตำรวจเข้า พวกตำรวจได้ตำว่า ชาวบ้านว่า มีอำนาจอะไรมาจับกุม และก็หาเรื่องมาจับชาวบ้านแก้แค้น สร้างเงื่อนไขไม่หยุดหย่อน

นอน ไม่ได้เงินเดือน ไม่ได้เบี้ยเลี้ยง และยังถูกจับอีก แล้วเจ้าจะอยู่เวร ยามกันไปทำไม”

ชาวบ้านจึงนำเอา ผกค. มาเผาสถานีตำรวจเป็นการแก้แค้น เสียเปรียบราบไปหมดภายในไม่กี่ ชั่วโมง จับตำรวจมาขังเรียงแถว แล้วดูหน้าว่าคนไหนขบถชนด่าน ทสป. ปรากฏว่าตำรวจคนนั้นไม่อยู่ จึงรอดตายไป ตำรวจที่เกี่ยวข้อง เขาก็สั่งว่าให้ลาออกเสีย จะไม่ทำ อันตรายพวกชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลาย ใช้เจ้ามา ถึงเวลาบ้านแตกสาแหรก ขาด เขาก็หนีไปเมืองนอกกันหมด เพราะฉะนั้นเจ้าจะมาสู้รบอยู่ทำไม

ฝ่าย ผกค. ได้โอกาสเอา ไปลาออกเสีย มาเป็นจุดอ่อนในการโฆษณาทำ เป็นจดหมายยุชาวบ้าน ทสป. ว่า “เห็นไหมเจ้าหน้าที่ตำรวจมันกิน เงินเดือน มันยังชนไม้เถื่อน หน้าตาเฉย ส่วนพวกเราชาวบ้าน เอาไม้มาซ่อมแซมบ้าน ๕ - ๖ แผ่น ก็ถูกจับ ถือปืนของหลวงอยู่เวรยาม ช่วยราชการมันก็จับ อดหลับอด

“อีก ๒ ปี พบกันที่ สนาม หลวง” มันว่า

เขาประกาศที่นั่นว่าเขาจะยึด อำนาจรัฐได้ภายในอีก ๒ ปี ข้างหน้านี้ เราดมกลืนผู้ก่อการร้ายซึ่ง เผาสถานีตำรวจกลุ่มนี้ จนรู้ว่าหลบ ไปในดงอ่าว ผมจึงได้จัดกำลังทหาร ๓๐ นาย มี ร.ต.กรวด ศรีศักดิ์ ผบ.มว.

พล. ร่วมไปด้วย ออกจากสว่างแดนดิน ๔ ทุ่ม ไปถึงบ้านจันทร์ประมาณตี ๓ ร.อ.กิตติศักดิ์ สุวรรณเตมีย์ ขน ค. ๘๑ ใส่รถปิกอัพออกไปช่วยยิงสนับสนุน

ผมนำกำลังทหาร อส. และ ทสป. เข้าด้านหนึ่งและให้ ร.ต.กรวดฯ นำกำลังเข้าอีกด้านหนึ่ง

ในขณะที่เราล้อม ผกค.ไว้ ผม สั่งไม่ให้ยิงจนกว่าจะได้รับสัญญาณ แต่ อส.ที่ไปด้วยเสียวินัย ได้ยิงเสียง ผกค. จึงทำการยิงทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นตัว ผมโมโหมาก ตะโกนว่า

“อย่ายิง”

ผมเปลือยตัวตะโกนขึ้นมา ได้ผล ทางโน้นหยุดยิง แต่ลูก เอ็ม ๗๙ ของฝ่ายนั้นกริ่ลงมาที่ผม ลงมาตรงกลางผมระหว่างทหาร ยังโชคดีถูกสะเก็ดคนละเล็กคนละน้อย ไม่มีใครเป็นอะไรมาก

แล้วขอประทานโทษ สา กะเปื้อ อาร์พีจี ก็ตามมาอีกดู้บ ๆ ๒ ลูก แต่ไม่ระเบิด ต่างคนต่างคลาน ไปอย่างมีระเบียบเรียบร้อย แล้ว พุ่งตัวเข้าในกอไผ่

หนามตำดีกว่าตาย คือ สูตร ของพวกเราที่ทำงานในป่า

ป่าเป็นที่รองรับสะเก็ดระเบิด ได้ดีที่สุด ทหารคนหนึ่งคงนึกว่า ตัวเองมีของดีก็ลุกขึ้น ยืนจังก้าเตรียม จะโผล่ไปหาต้นไม้ ก็ถูกกระสุนเข้า ๑ นัด ทะลุหลัง พลทหาร สมชาย สุขแต่ ถูกยิงเฉียดบอด เลือดไหลออกมาก ต้องเอาผ้าอุด

เป็นบทเรียนไปตลอดชีวิต ของผมที่ใช้เสียง

ตอนนี้ก็หน้ามืดหมดแล้ว
ผมสั่งให้บุกไม่ต้องกลัวมัน

ผกค. ตะโกนคำ “ไอ้ข้า
จีนแดง ไอ้ข้ารัสเซียไอ้คนขายชาติ”

ร.ต.กิตติศักดิ์ สุวรรณเทมีย
ยิง ค. ๘๑ ถล่มเข้าช่วยผมเราปะทะกัน
อยู่ตั้งแต่ตี ๕ ไปจนถึง ๖ โมงครึ่ง
จึงเข้ายึดฐานได้

ฐานของเขาใช้ตันซุงตัน
บ่อเรือล่อฐานไว้เป็นที่กำบัง ยิ่งสู้
กับเราไม่ซุงเหล่านี้เป็นไม้อายุที่นายทุน
ทำไม้ตัดไว้ทั้งสิ้น พวกผกค. ในป่า
ก็อาศัยเกาะอยู่กับพวกนายทุนทำไม้
นี่แหละ

ผู้ก่อการร้ายเสียชีวิต ๓ คน
เรายึดได้อาวุธปืนเอ็ม ๑๖ และ
ปืนคาร์บิน พร้อมทั้งลูกระเบิด มี
เคโมยวางดักไว้บริเวณทางเข้า ๒ ลูก
และโชคดีที่ชาวบ้านเขานำทางให้
เข้าทางลัด ถ้าเข้าไปตามทางที่เขาดัก
ไว้ละก็ ปืนวัดพระศรีมหาธาตุ คงจะมี
ศพเพิ่มขึ้นอีกนับสิบ

นับตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ข่าวว่า
ผกค. มาปรากฏตัวในดงอ่างอีกเลย
เราทำการฝึกทบทวน ทสป. ในหมู่บ้าน
รอบ ๆ ดงอ่าง ไปเชื่อมกับเขตอำเภอ
โซ่พิสัย หมู่บ้านสีแดงก็เปลี่ยนเป็น

สีชมพู และก็กลายเป็นสีขาวไปอีก
หนึ่งดงในที่สุดในเขตความรับผิดชอบ

ควบคุมที่ ๒๓ มีหมู่บ้านอยู่ประมาณ
๕๕๐ หมู่บ้าน กลับมาเป็นฝ่ายเราแล้ว
๔๖๙ หมู่บ้าน เหลืออีกไม่เท่าไร
เราจะต้องพยายามกันไป ใช้
มวยดื้อบ้าง ใช้ธรรมะเข้าช่วยบ้าง
ทำแต่ความดีเอาชนะใจเขาให้ได้

หลังจากนั้นเราก็ก่เปิดยุทธการ
ย่อย ๆ ต่อไปเรื่อย ๆ ตั้งใจว่า
จะกวาดล้างให้หมดไปจากพื้นที่
รับผิดชอบให้จงได้

เปิดยุทธการสายฟ้าแลบ ที่
ภูซากรากอีกครั้งหนึ่ง สังหาร ผกค.
ได้ ๔ คน และก่อนจะจากพื้นที่
อำเภอสว่างแดนดิน ลงมาอีสานใต้
ในเดือน เม.ย. ๒๕๒๒ เราก็กวาดล้าง
ดงผาลาดอีกครั้ง คราวนี้ ร.อ.ธีระศักดิ์
ฤทธิ์วิธศ์ ผบ.ร้อย. ได้นำกำลังเข้าล้อม
ผกค. และจับเป็นได้พร้อมอาวุธ
จำนวน ๔ คน ยึดอาวุธปืนได้ ๔
กระบอก เป็นปืน เอ็ม ๗๙ ๑ กระบอก
เซการ์ ๒ กระบอก อาร์ก้า ๑ กระบอก
เป็นการอำลาชาวสว่างแดนดิน เพื่อ
ไปรับภารกิจใหม่ในเขตอีสานใต้

เราได้กราบอำลาครูบา
อาจารย์ เช่น พระอาจารย์วัน อุตตโม

พี่น้อง ทสป. จำนวนกว่า ๕๐,๐๐๐ คน
มาด้วยความอาลัย เราได้สร้าง
โรงเรียนมัธยมผากไว้เป็นที่ระลึก
จำนวน ๓ หลัง ที่บ้านเจริญศิลป์
ที่บ้านโคกสี และที่บ้านหนองหลวง
เพื่อเป็นเครื่องเตือนความทรงจำ
ของพวกเรา ถนน ๒ สาย คือ สาย
หนองฉาง ผ่านกุดนาขาม ห้วยไร่
บ้านธาตุตาลเดี่ยว และสายบ้าน
สนามชัย-ทุ่งปลากัด-หนองแสง-
ทุ่งมนต์-เจริญศิลป์ เป็นระยะทางยาว
๒๐ กม. ด้วยพลังมวลชนและทหาร
ใช้เงินเพียง ๒ แสนบาท สร้างวัด
ที่บ้านบ่อแกน้อย ได้สำเร็จทั้ง ๆ ที่
ชาวบ้านเคยไล่พระออกจากวัด
มาแล้ว เราได้รับโล่รางวัลปฏิบัติ
งานดีเด่นติดต่อกันมาเป็นเวลา ๔ ปี
เราได้รับรางวัลลูกยาไม้มทุกเดือน
เนื่องจากเรายึดอาวุธได้ แต่เราก็ได้
สูญเสียเพื่อนนักรบผู้กล้าหาญไปเป็น
จำนวนถึง ๓๒ คน ใน ๔ ปี

เราจะไม่ลืมวีรกรรมของ
เพื่อนร่วมตายของพวกเราเลย ขอ
เพื่อนจงไปสู่สุคติในสัณปรายภพ
โน้นเถิด พวกเรายังอยู่จะรักษา
แผ่นดินนี้ไว้ต่อไป

บัดนี้สงครามเปลี่ยนสีได้จบสิ้นลงแล้วสุขเกิด
ปวงประชาทหารกล้าจะคุ้มภัยมอบ
เลือดเนื้อกายใจพลีให้ชาติอย่างกล้าหาญสามารถ
องอาจหาญถึงสิ้นชีพ ไร้ลาว่าขายชาติ
พร้อมวิญญาณ เลือดเนื้อ เพื่อบ้านเมือง